

[Formanden.]

5) *Fortsættelse af tredje behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg (vedrørende hjælp til enker m. v.).

Mødet hævet kl. 12⁵.

131. møde.

Onsdag den 26. september kl. 13³⁰.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Paabøl* til ministeren for offentlige arbejder:

„Vil ministeren redegøre for motive- ringen for, at der af vejfondens midler har kunnet gives tilskud til nedrivningen af Østifternes Kreditforening?“

Paabøl: Efter at dagbladet „Politiken“ for nogen tid siden fremdrog sagen, har spørgsmålet om nedrivningen af Østifternes Kreditforenings ejendom været genstand for en indgående drøftelse i pressen og vakt en levende interesse i offentligheden, ligesom sagen har været fremdraget i finansudvalget. Det er forståeligt, når man betænker de meget betydelige værdier, som går til spilde ved nedrivningen af denne smukke og værdifulde bygning. Hvad der især har vakt opmærksomhed, er den omstændighed, at Københavns kommune har kunnet opnå et betydeligt tilskud af vejfondens midler til nedrivningen, et tilskud, som dækker den allervæsentligste del af omkostningerne. Det rejser det spørgsmål, om man fra Københavns kommunalbestyrelses side nu også har foretaget en tilstrækkelig indgående overvejelse af de andre muligheder for en løsning af de foreliggende trafikproblemer end denne uhyre kostbare linealløsning med nedrivning af Østifternes

Kreditforenings bygning. Som mindre kostbare løsninger kunne man tænke sig en ruining af bygningen eller omlægning af trafikken.

Jeg har ment det rigtigt at bede den højtærede minister for offentlige arbejder redegøre for denne sags forhistorie, for at offentligheden kan få et klart billede af sagen. På grund af de store værdier, der står på spil, har sagen i sig selv en ret betydelig interesse, men den rejser også et spørgsmål af mere principiel rækkevidde, nemlig om anvendelse af vejfondens midler. Når kommunerne kan opnå 85 pct.s refusion af omkostningerne, tilskynder det dem jo ikke til at vise sparsommelighed, og det må befyrgtes, at kommunerne ofte vil foretrække en dyr løsning, som måske oven i købet på grund af statens refusion vil være billigere for kommunen. Der kan være grund til at tage hele dette spørgsmål op til en mere principiel drøftelse, og det har derfor betydelig interesse at høre, hvad den højtærede minister kan oplyse i denne sag.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Når det ærede medlem beder mig om at give en motivering for, at der af vejfondens midler er givet tilskud til nedrivning af Østifternes Kreditforenings ejendom, kunne det være fristende at henvise det ærede medlem til at søge disse oplysninger hos den trafikminister, som har givet tilsagn om tilskud til nedrivningen. Dette skete nemlig i maj måned 1953, da vi havde en venstre-konservativ regering.

Da spørgsmålet imidlertid er stillet til mig, skal jeg oplyse, at vejfondens midler, som det måske er det ærede medlem bekendt, stilles til rådighed til fordeling mellem kommunerne til gennemførelse af vejarbejde, der er af betydning for vejnettet som helhed. For at et vejarbejde kan få andel i vejfondens midler, er det normalt en betingelse, at der foretages en udvidelse af gaden eller vejen, og dette medfører, at der blandt de udgifter, i forhold til hvilke vejfondstilskud ydes, indgår udgifter til arealerhvervelse. Det forekommer meget ofte, at det er nødvendigt for et vejarbejdes forsvarlige udførelse at erhverve bygninger til hel eller delvis nedrivning.

Da H. C. Andersens Boulevard i København indgår som et led i en vigtig trafik-